

Benke László

Erdőszéli fényben

Erdőszéli fényben,
napsugaros napon
hullt elém az álom.
Fényességes égből
vagy talán lejjebbről,
lombját éppen vesztő
erdőszéli fáról
hullott le a drága
boldog-meleg fészek,
napfényes öledbe?
Őszi verőfényben
ámulattal néztem,
s nem hajlott a térdem.

Tavasztító

Száraz földön égben jártam,
megálmodtalak.
Száraz földben reménységben
szunnyadtam sokat.
Télen-nyáron tőled vártam
ébredésemet,
boldogságomat.
Tükröm voltál, szépségem vagy,
bennem lássalak,
sugarakkal
nagyvödrömből
husvétkor is meglocsoltalak.
Ég angyala vagy.
Várva várom májusi
és júniusi záporaimat.
Záporozó esőcseppem vagy.
Udvaromban egyetlenem
ezerszer is
buborékom vagy.
Szétgyöngyöző bánatom
és felcsobogó örömöm is vagy.
Záporozz rám, tavaszítóm,
önts el engem, küszöbömön át
azonnal rám csapj!

Csatáné Bartha Irénke

Csillag gyúl Firtos homlokán

Fürge kis erek
futnak kacagva,
belesimulnak
a Korond-patakba,
keblére szorítja
ölelő karja.

Így vágyom én is
olykor-olykor vissza,
hol akácörömöt nyit
ifjúságom virága,
mikor egy fénynyaláb
Firtos homlokát
éppen csillagozta,
és a királynő
ezüst nyereggel
lovát fölszerszámozta.

Ott táncá tüzesül a dal,
és él még a rege,
töretlen szépségét
patakok gyöngyözik
kövekre,
s madarak szárnyán
röptetik szívemre.

Mert nehéz feledni
a lélekbe kottázott
otthonlenyomatos
gyökerek énekét,
zsenge gyermekkőrű
tavaszok mosolyát,
az agyagba formázott
álmok ígérését,
s azt a faragott
csodafurulyát,
ahogy fülembé dúdolja
rögök, regék dallamát.

Hiába minden kétely,
szívemben lüktet
a bizonyosság:
már belenőttem
az emberarcú táj
ködmönébe,
hajamban hordom
fenyők, csorgókutak
páfrány-illatát,
s mozdulataimban
e rögök, regék
édes-bús ritmusát!

A régi ház

Bágyadtan pislogtak
a mályvák,
titkokat őriztek
a gesztenyék,
békés nyári illat
lengett a levegőben,
kicsi ház ült
az erdőszélen
omladozó sövénnel
bekerítve,
padlását baglyok,
denevérek lakták,
éjjel, kik erre jártak
magányára keresztet
vetettek...sajnálták...,

tornácát vadszőlő
futotta be,
a kertet muhar
verte fel,
üresen ásít
nagyanyó karosszéke,
mennybe menetelt rég
apó pipafüstje...,

maholnap
elpusztul a ház is,
az öreg fákat
fejsze dönti le,
marad utánuk nyom ?
néhány apró emlék,
derűs nyugalom,
boldog napjaik eloldalognak,
s nem fog emlékezni
rájuk senki se...